

Hoge Raad, 8 maart 1957, De Vries v BUMA

AUTEURSRECHT – ONRECHTMATIGE DAAD

Indirecte auteursrechtinbreuk

- dat het Hof vervolgens heeft overwogen, dat het onder voormelde omstandigheden op den weg van de Vries had gelegen om, alvorens in de inrichting muzikuitvoeringen plaats vinden, opgave van de uit te voeren nummers te vragen en zich ervan te vergewissen of die nummers tot Buma's repertoire behoren en dat hij, dit nalatende, de in het maatschappelijk verkeer op hem rustende verplichting om de belangen van Buma te ontzien niet is nagekomen;

Vindplaatsen: NJ 1957, 271

Rb Den Haag, 26 april 2009

(Donner, Smits, Boltjes, Houwing, Dubbink)

[...]de Vries, te Lippenhuizen, gemeente Opsterland, eiser tot cassatie van een tussen pp, gewezen arrest van het Gerechtshof te Leeuwarden van 7 Maart 1956, adv. Jhr. Mr. P. J. W. de Brauw, tegen:

de rechtspersoonlijkheid bezittende vereniging Het Bureau voor Muziekauteursrecht Buma, te Amsterdam, verweerster in cassatie, adv. Mr. C. J. Colijn, [...]

Overwegende omtrent het middel:

dat het Hof heeft vermeld, dat Buma in de inleidende dagvaarding onder meer heeft gesteld, dat de Vries een drankwet inrichting exploiteert en dat in die inrichting musici: die aan de Vries ondergeschikt waren, zonder toestemming van Buma o.m. op 1 Nov. 1953 in het openbaar muziekwerken ten gehore hebben gebracht, welke tot Buma's repertoire behoorden, en voorts dat ernstige dreiging bestaat, dat de Vries ook in de toekomst Buma's belangen zal veronachtzamen nu Buma hem tevoren had gewezen op de wenselijkheid haar rechten bij het houden van muzikuitvoeringen te respecteren; dat het Hof heeft vastgesteld, dat bedoelde drankwet inrichting weliswaar in privé-eigendom toebehoort aan de Vries' echtgenote maar dat de Vries bij muzikuitvoeringen, die op zon- en feestdagen in die inrichting plaats vinden, samen met zijn echtgenote orde en tucht in het café handhaaft en de zeggenschap

heeft over het personeel – daaronder begrepen de musici - en aldus ook over de uit te voeren muzikstukken; dat 1 Nov. 1953 een Zondag was;

voorts dat de gemeentelijke vergunningen tot verlenging van het sluitingsuur en tot het houden van muzikuitvoeringen aan de Vries – en niet aan zijn vrouw - plegen te worden afgegeven;

ten slotte dat Buma de Vries reeds tevoren opmerkzaam heeft gemaakt op in de inrichting gepleegde inbreuken op haar muzikauteursrechten;

dat het Hof vervolgens heeft overwogen, dat het onder voormelde omstandigheden op den weg van de Vries had gelegen om, alvorens in de inrichting muzikuitvoeringen plaats vinden, opgave van de uit te voeren nummers te vragen en zich ervan te vergewissen of die nummers tot Buma's repertoire behoren en dat hij, dit nalatende, de in het maatschappelijk verkeer op hem rustende verplichting om de belangen van Buma te ontzien niet is nagekomen;

dat het Hof, uit hoofde van deze overwegingen het gevorderde gebod beperkt in omvang opleggende, blijkens het vorenstaande geenszins een eis heeft toegewezen op grond van andere feiten dan Buma had gesteld, zodat het middel in zijn onderdeel a feitlijken grondslag mist;

dat dit evenzeer het geval is met onderdeel b, daar het Hof niet heeft beslist, dat voor het geven van een gebod als het onderhavige voldoende is, dat de betrokkene feitelijk bij machte is de inbreuk te verhinderen;

dat onderdeel c faalt, omdat de boven weergegeven feiten de toewijzing van den eis in den door het Hof aangegeven omvang wettigden, onverschillig of de Vries de organisator van de muzikuitvoeringen was of niet;

[...]

Conclusie Adv.-Gen. Mr. Langemeijer.

Het komt mij voor dat dit middel in de eerste twee onderdelen feitelijke grondslag mist, omdat men naar mijn mening het bestreden arrest, dat voor de uitlegging van de posita van pp. beslissend is, aldus zal moeten opvatten, dat Buma feiten heeft gesteld, die, al stond dan aansprakelijkheid van De Vries voor zijn ondergeschikt en overeenkomstig art. 1403 van het B.W. voorop, zich toch ook lieten opvatten als mogelijkerwijze opleverende aansprakelijkheid uit eigen onrechtmatige daad. Die onrechtmatige daad zou dan bestaan in het nalaten zorg te dragen, op die tijden dat hij de medeleiding in het café had, dat de musici geen muziek uitvoerden in strijd met de rechten van Buma. Het komt mij voor dat uit het arrest kan worden opgemaakt, dat het Hof deze opvatting van de actie heeft gehad, met name uit de tweede overweging in rechte, waar deze zegt, dat de in de dagvaarding de aansprakelijkheid van De Vries ex art. 1403 wordt "vooropgesteld" en, even verder, dat door Buma "persoonlijke verwijtbaarheid" is gesteld.

Hieruit volgt dus dat, anders dan onderdeel a wil betogen, het Hof niet meer heeft gedaan dan met toepassing van art. 48 Rv. aan door Buma gestelde feiten gevolgen verbinden, die daaraan naar rechte verbonden zijn, daargelaten of nu de juridische con-

structie geheel dezelfde is als aan Buma voor de geest heeft gestaan.

Verder volgt hieruit, dat het Hof zijn verbod tot de Vries slechts heeft gericht als tot degene, die zelf onrechtmatig heeft gehandeld en dreigt te zullen handelen, en niet als aansprakelijk voor de onrechtmatige daden van anderen, zoals onderdeel b stelt.

Tenslotte brengt dit alles mede, dat het Hof een onrechtmatige daad van De Vries aannemende - dat de feiten daarvoor voldoende waren is in het cassatiemiddel niet bestreden - de vraag in het midden mocht laten: of op die grond op De Vries nu juist de benaming van "organisator" paste. Ook onderdeel e is dus ongegrond. Ik concludeer tot verwerping van het beroep
